

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΑΙΔΙΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ

Τόμος Β'.
ΑΡΙΘΜ. 42.

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ἐξάμηνος μόνον
καὶ προπληρωτῖα: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Β'.

τῇ 15/27. Σεπτεμβρίου 1886.

ΒΡΟΥΤΟΣ Ο ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ

ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

Α'.

Τοῦ Καπιτωλίου τὰς βαθμίδας σκεπτικὸς ἀνέρχεται ὁ Σίξτος, τοῦ Ταρκυνίου ὁ υἱός. Ἄκοίμητος τὸ λάγνον ὄμμα του φλογίζει πόθος. Οὐτε ἀγῶνες ἢ θρίαμβοι πολεμικοί, οὐτε τῆς Ἀρδέας ἢ ἐπίμονος κατὰ τοῦ Ταρκυνίου ἀμυνα τaráσσουσι τὸν νοῦν του. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς θήραν νέων ἐξῆλθε καλλονῶν ἀνὰ τῆς Ρώμης τὰς ὁδοὺς. Ἐκεῖ τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Λουκρητίαν, τὴν περικαλλῇ τοῦ Κολλατίνου σύζυγον. Τὴν εἶδε! Τῆς σεμνῆς ματρὸν ἢ ἐξαισία καλλονῇ μὲ ἔρωτα ἀκόλαστον ἀνέφλεξε τὰ στήθη του. Πολλὰς εἶχεν ἰδεῖ ὡραίας, καὶ πλείστας εἶχε διαφθεῖρει. Ἀλλὰ ἡ Λουκρητία! ... Οὐδέποτε οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰς κάλλος παρὰπλήσιον ἐτρύφησαν ὑπὸ τοιαύτης ἀρετῆς ἐπιστεφομένον. Τοῦ Σίξτου ἀχαλίνωτος ἐξύπνησεν ὁ κονισμός. Τὴν σύζυγον τοῦ Κολλατίνου ὀνειροπολεῖ, κ' εἰς πόθους παραφόρους ἐκπνέουσιν οἱ λόγοι του. Παρὰ τὴν θύραν τῆς, ὅπου ἡ δέσποινα ὑφαίνει τὸν ἱστόν, παρέρχεται ἐκαστὴν δεῖλιν, μὲ τῶμα τὸ λαγνίστατον ἀναζητῶν τὴν ἀξιόπρεπὴ τοῦ Κολλατίνου σύνευνον. Ἀμέριμος ἐκείνη καὶ ὑπερήφανος, εὐδαί-

μων ἐντροφᾷ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου καὶ τὰς δάφνας του.

ΚΟΡΗ ΕΚ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Ὁ ἀναιδέστατος ἀπέβη ὀχληρός! Ὅτι τον σκέπει ἡ πορφύρα τοῦ πατρὸς του σκεπτεται. Ἀντὶ νὰ τὴν τιμήσῃ, μυριάκις τὴν κατήσχυνεν ὁ ἄθλιος! Δὲν εἶναι χυδαῖος προλετάριος, πληβεῖος ἢ πατρίκιος. Εἶναι τοῦ Ταρκυνίου ὁ υἱός, τῆς Ρώμης βασιλόπαις. Ἀναίσθητος εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν καταγωγὴν ὑπολαμβάνει ὅτι ἀσπίς, ὅφ' ἣν ἀτιμωρήτως δύναται τὸ πᾶν ν' αποτολήσῃ, εἶναι τοῦ θρόνου των ἢ λαμπηδῶν. Περιουσίαν των ὑπέλαβον τὸ στέμμα! Εἰς κώμους καὶ συμποσία νυκτερινὰ ζητεῖ τὴν φλόγα του νὰ σβέσῃ τὴν ἀκόλαστον. Ἡ „ἀγορά“, παρ' ἣν κατῶκει τῶν ἐπιβούλων στοχασμῶν του ἡ ἀκηλίδωτος γυνή, ἀνάστατος ἐκάστην νύκτα, τaráσσεται ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ Σίξτου καὶ τῶν μεθύσων ἀκολούθων του. Ὁ οἶνος ἀπέσβεσε τὸ ἔσχατον τοῦ λογικοῦ του ἵχνος. Εἰς τὸν πηλὸν διέσυρε τὸ πᾶν, τὰς τρίχας τοῦ πατρὸς του τὰς λευκάς, τοῦ θρόνου του τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀήλτην ἐκκληίδωσε. Δὲν συμπαθεῖ ἀλλὰ